

Sárospataki

Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felelős szerkesztő:

Benke Kálmán

Béky Zoltán, Karászi Dezső, Harsányi László

Horkay László

.....

TARTALOM: Szabó Zoltán: Tetemnézőben. — Mauks László: Vértanuk ünnepén!... (Vers.) — —t: Pataki cserkészek a Nemzeti Nagytáborban. — Képes Géza: A vándor éji dala. (Vers.) — Vitéz Kiss Pál: Emlékbeszéd az elesett diákhősök emléktáblájánál. (Folyt. és vége.) — Az Ifjúsági Közlöny hivatása. — Reviczky Gyula—Császár József: Mikor a langy szellőcske vágyat... (Dal.) — Szabó Irén: Hazátlanok — Novák József: A szívem! (Vers.) — Radványi Sándor: Lászlófalvi Eördögh Dezső. — Császár József: Emlékezem. (Vers) — —i: 40 éves találkozó. — Radványi Sándor: Őszi elégia. (Vers.) — Diákadomák. — P. L. és —n: Irodalom és kritika. — Hírek. — Szerk. üzenetek, Hirdetések.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:
Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

XLII. évfolyam.

Október hó.

1926.

akkor vágták át nyalábnyi pirosan lüktető artériánkat . . . nem haltunk bele, nagy, bolond szívünk volt, tovább dobogott.

Ezóta vagyunk gazdagabbak tizenhárom halhatatlan vértanútetemmel. Négy sortűz golyói ekkor lettek gondolatjeleivé annak az isteni szándéknak, hogy nem vész el a keresztthordozó Magyarország, s a kilenc bitófa így lett égre-meredő, kilencszeres felkiáltójel élniakarásunk igaza után!

Aztán megint beteg lett Európa, megint szükség lett magyar vérré, s félvilágtekére kicsorgott újra a mi erőnk, mi életünk. Halálrafáradt magunkat pedig a végén ismét odanyújtóztattak a trianoni boncasztalra, s annyira megcsonkították Hungaria testét, hogy már nem lehetett végleg keresztre szegezni, hiszen nem volt hová ütni a szegeket. A csonka törzsben is talán csak azért hagyták a vérző szívet, mert azt gondolták, hogy így is el fog vérezni.

De a nagy magyar szív a vérző csonkban is tovább dobog!

Vannak még tápláló erőink!

Az elesettek, martirok vére valóban nem hullt hiába. Valóban mindent, ami él, meg lehet ölni, *de a halottainkat nem*. Az élőbe bele lehet fojtani a meggyőződést, a lobogó érzést, a hangja elnémúl, izma szétkorhad, de üveges szemeknek utolsó tekintete, láthatatlanul megkövült akarata, harcos tudata, mártírsága szinte megtestesül, rokon-tesekben bujtogat, izgat, épít, ellenségben mérgez és kárhoztat.

A csonka magyarságot táplálja a magyar mult, a vértanúink, halottaink, akiket senki nem vehet el tőlünk. Ezen a napon is a megtáruló, ifjú magyar szívekbe tizenhárom megtört, vértanúi szív tizenhárom piros patakja csergedezetteti a csakazértisnak, a lenniakarásnak, az önfeláldozó átadásnak szent életnedveit. Nagy erőnk, nagy igazságunk *a mult, ma minden emlékezés* életmozdító, megújító *vérátömlesztés*. Ezért van nekünk jogunk ahoz, hogy épen ma valljuk leginkább magunkénak az aradi tizenhármat, ezért van biztos reménységünk arra, hogy a tetemnézés után eljön majd egyszer a számonkérő, igazságot szolgáltató *tetemre-hívás!*

Szabó Zoltán.

A nagy ember mindig egy villám, mennykőcsapás; a többi ember reá váró gyújtóanyag, mely fellobban. Carlyle.

Vértanúk ünnepén! . . .

Irta és a főiskolai ifjúság okt. 6-i ünnepélyén elszavalta: *Mauks László.*

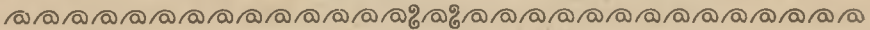
Szeretnék ma kiáltó szó lenni
 S vad káröröm a népek lakziján,
 Lángot lopni östüzek méhéből
 S kilobbanni egy áldott szent csatán.
 Szeretnék ma bús mementó lenni,
 Átok, amely a cenkre rátalál,
 Világégésből pernyét szitálni
 S büszkének lenni, ha jön a Halál! . . .
 Biztatásért én a Multba járok,
 Hősök lelkével ott ölelkezem,
 Tömjenek rongyot énekes számba,
 Ha megölnek is: én emlékezem! . . .

Vad keserőség fűti a vérem,
 Ha felsötétlik Golgothánk: Arad,
 Martyr-dicsőség, csúfolt Igazság,
 Szörnyü gyalázat keresztje marad.
 Az volt a sorsunk ezerév óta,
 Hogy bukjunk, mikor százszor győzni kell
 S könnyes-véres áldomásiváson
 Szakadjon össze a magyar kebel . . .
 Bitók tövén vérbe hűnyt az alkony
 S virradtak újra szörnyü hajnalok,
 Haláltáncot muzsikált az Élet
 S viharra gyűltak fenn a csillagok . . .

S aztán jöttek csalfa hitszegések,
 Népbolondítók gyilkos vétkei
 S hol a Halál büszke zsoldját szedte
 Eleven-holtak adóztak neki.
 Bűnök lejtőjén nem volt megállás,
 — Martyr lelkekben gyűltek a könnyek —
 Világrobbantó ádáz csatánál
 Hazát eladni mégis csak könnyebb . . .
 Pusztulás útján ránk tört a Végzet,
 Magyarnek lenni görnyedve tanít,
 Sátán kezekkel szivünkbe markolt
 Felperzselni a múltak romjait! . . .

Idézlek most halott magyar hősök!
 Jertek büszkén villámparipákon,
 Riasszon a kárhozat siralma
 Álmodók szívéen ne legyen álom . . .
 Szövetkezünk csillagok karával,
 Föld gyomrában vajúdik a láva,
 Lentről fentről tüzözönt bocsájtunk
 S pusztúljon el a hitetlen s gyáva! . . .
 Elég volt a keservek borából,
 A mámor alján van még gyűlölet,
 Halljátok meg vérszopó pribékek,
 Nóta nélkül mulatni nem lehet . . .
 Rendezünk még mi is dáridókat
 Ezeresztendős bor az asztalon
 S a Jog, Igazság, Kárhozat, Átok . . .
 . . . Győzelmet ülünk mi is egy napon! . . .

Pataki cserkészek a Nemzeti Nagytáborban.

Olvasóink bizonyára sok szépet és jót olvastak, vagy hallottak a Nagytábor életéről, hatalmas arányairól, amelyek a magyar cserkészeknek s ezzel együtt az ifjúsági munkáknak is hatalmas bizonyítékai. Úgy érezzük azonban, hogy nem volna teljes Közlönyünk, ha ennek lapjáról elő nem állana a pataki cserkész és nem tenne bizonyosságot nagytábori életéről.

A megyeri sátorállam egyik legelőkelőbb helyén emelkedik a tábor egyetlen kettős zászlója: nemzetiszín, alatta piros-kék, jelentve, hogy Rákóczi késői gárdája ütött itt tábort. Körülötte mindenütt idegen népek zászlói lengenek, úgy, hogy egy félszigetet képez a vendégcsapatok táborában. Ebben táborozik a 134. sz. Hegyaljai Erő és a 234. sz. II. Rákóczi Ferenc egyesített csapata *Ujszászy Kálmán* főisk. szénior parancsnoksága alatt. A három lakósátor a csapatnak 29 tagját foglalja magába. A tábort köröskörül botokból és kötélből rögtönzött kerítés zárja el a nagyvilágtól, elől egyszerű lécből összeállított kapuval, rajta a csapat táblája. Körülbelül ez a táborunk egyszerű földrajzi leírása, melynek határain belül két hétig adott feleletet a csapat arra a kérdésre, hogy *tudna-e az egész ország ifjúságával együtt dolgozni valamiért?*

A táboron belül a legteljesebb komoly fegyelem uralkodik. Mindenki érzi, hogy most nemcsak magának táborozik, de az országos cserkésznek is. Sokak szemei függenek rajtunk, a tábor legforgalmasabb helyén vagyunk, de a rábizott munka végzése közben

senki sem jön zavarba. Azt már az első napokon látjuk, hogy felszerelés és elbocsájtás dolgában messze hátul állunk a többi nagyobb csapatok mögött. Ez a tudat valami újabb feladatot ad: egyszerű hiányos felszerelésünket pótolni lélekkel és komolysággal. Ez a komolyság jellemzi csapatunkat egész táborozása alatt. Valami ilyenféle érzés vesz rajtunk erőt, mikor az esti tábortűznél a víg dalok közt a nagymajtényi sík, vagy a kesergő holló pataki nótái sírnak fel a fiúk ajkáról, vagy az esti harangszó után a zajban felcsendül a nekünk kálvinistáknak olyan szép esti himnuszunk: Krisztus, ki vagy nap és világ . . .

Mindennapi elfoglaltságán és a versenyeken kívül három kirándulást tett a csapatunk: egyet Főtrá, egyet Aquincumba és egyet a budapesti embervédelmi kiállításra. Idegenek gyakran keresték fel csapatunkat. Öreg, rég elszakadt pataki diákok olyan örömmel beszélgettek el a kapuban őrt álló kis cserkészekkel, mintha az öreg kollégium kapujában beszélgetnének a diákéletről.

A cserkész-szellem mellett másodrangú dolog, hogy milyen eredménnyel vett részt a csapat a versenyekben. Csak örömmel számolhatunk be arról, hogy itt sem voltunk utolsók. I. csoportba került a csapat: 1. a kötelező őrsi versenyben, 2. a 24 órás cserkészésben, 3. az elsősegély-nyújtásban (Ablonczy E. által), 4. a megfigyelési versenyben (Rohoska Rudolf által) és 5. a kézügyességi versenyben (Harsányi István által). Az egyéni versenyek közül a kődobásban ötödik lett Halász János, betegápolásban nyolcadik Harsányi István, jeladásban 25-ik Harsányi László, ezeken kívül az 50 m. *gyorsúszásban* legelső lett Kovács Zoltán (múlt évi életmentő cserkészünk), a *magasugrásban* pedig Nagy Barna.

Amilyen fontos volt a magyar Cserkészlet életében a Nagytábor, olyan mély nyomokat hagyott a pataki fiúk lelkében is. Kívánjuk, hogy ezzel is megerősödve folytathassa a csapat a további „jó munkát.”

—t.

~~~~~

A vándor éji daia.

— J. W. Goethe. —

A dombokon
Csend ül,
A lombokon
Nem rezdül
Már semmi nesz;
Hallgat a fűn a madárka.
Várj: nemsokára
Te is pihensz . . .

Képes Géza.

Emlékbeszéd

az elesett diákhősök emléktáblájánál.

— A 10 éves találkozó alkalmából elmondotta: *vitéz Kiss Pál.* —

(Folyt. és vége.)

Tizenkét éve, hogy hazánk védelmének szent kötelessége fegyverbe szólította szeretett Alma Mater-ünk ifjú növendékei egy részét. Ifjúi lelkesedéssel, az itt magukba szívott hazaszeretettel, az ide fűződő nemes tradíciók tiszteletével, fiatalos kedvvel, acélos elhatározással indultak, hogy szolgáljanak a hazának, felajánlva ifjúi életüket s esetleg egy levelet tépjenek a dicsőség babérkoszorújából, vérükkal, vagy életükkel fizetve érte.

Az Alma Mater dicső kurucháború s negyvennyolcas honvédtanulóinak hőstettei lebegtek szemük előtt. Úgy gondolták, nekik is van két tanáruk. Novák Sándor s Papp Zoltán, akik, mint itthon a tudomány szövétnékét, úgy kint a harcmezőn a zászlót, a kardot magasra emelve viszik diadallal előttük, mutatva a jó példát, mint a kurucháborúban, mint negyvennyolcban. Úgy gondolták, diadalút lesz az a pár lépés a városon végig, virágos, könnyes, értök aggódó szemek között.

De mialatt az iskola öreg falaitól az állomásig értek, szerte foszlott az illúzió, a friss hajnali levegő kifújta szemükből a káprázatot. A zászlótartók kint várták ugyan a csatamezőn őket, de elmaradtak az utolsó útjokra kíséző szeretett tanáraik, elmaradtak kedves osztálytársaik, elmaradtak annak a városnak számottevő polgárai, melynek falai között éltek hét-nyolc évet. Csak egy-két szerencsésebbjének itt lakó szülei, testvérei kísérték ki őket. Pedig Ti kedves Bajtársaim, kik azóta végigjártátok azt az utat, tudjátok jól, mily vigasztaló, mily erőgyűjtő az állomásra bedübörgő menetszázadokra az a pár könnyes, részvétet sugárzó szem, az az ünneplőbe öltözött maroknyi lánycsapat utolsó búcsúintegetése s mily lehangoló a megszállt területek néma, kihalt, csak egy-két táboricsendőr lépteitől kongó pályaudvara. — Elmentek kevés részvétől kísérve, kevés biztatással, pusztán saját lelkierejökre támaszkodva. Elmentek, hogy közülök hatan soha az életben vissza ne térjenek: ezek a mi osztálytársaink voltak. E kép tűnt örökké szemünk elé kintzó gyötrelmeivel, mikor egymás után hozta hősi haláluk hírért a rózsaszínű kártya.

Azután múlt az idő, a hősök kezéből kiütötte a fegyvert a lopva bujkáló, alattomos ellenség, de Ti már örök álmotokat aludtátok a messzi idegenben, amikor három év után, most hét éve, ismét ifjakat követeltek az Alma Mater től. De óh nem Hungaria hívta őket harcba. Új világeszmék, áramlatok szólították el. Hungaria ragyogó glóriája helyett a proletár egyenlőséget, a hazaszeretet szent érzése helyett az internacionále tébolyodott gondolatait kellett magukénak vallaniok. — És ők is mentek...

Nekik is voltak zászlóvivőik, de ezek nem méltók az Alma Mater dicső őseihez s amit nekik hirdettek, az sem az Alma Mater-

ban magukba szívott régi, nagynevű vezérek jelszavai voltak. De velök ment, kísérte s bátorította őket a kis város sőpredéke, az általuk megfélemlített polgárság és még kényszerűségből sokan. Elmentek a legnagyobb részvétellel, annyi biztatással. Úgy látszott, diadalút ez.¹ Pedig véres vörös maszkba bujtatott halotti menet volt, az ezeréves szent honunk izekre tépett teste egy darabjának temetése volt ez. Szeretett hős Bajtársaim, boldogok vagytok, aludjátok békésen örök álmotokat, nem kell éreznetek a Ti hősiességeteket lealázó tettet. Így e másik kép már csak minket, élöket kísért.

Most már tudjuk, hogy azok, akik tíz-tizenkét évvel előbb oly magukrahagyatottan mentek, azok mentek diadalútra, ők voltak a hősök, akik megállták a helyöket becsülettel abban a vérzivatarban és elhoztak egy-egy levelet abból a babérból az Alma Mater koszorújába. Nagy árat fizettek érte. Forró, drága magyar vérüket, nemes ifjú életüket. Nevöket itt őrzik az ősi falak között elhelyezett márványtábla arany betűi. Koszorút is kapnak, friss virágot, évente egyszer-kétszer, midőn egy-egy találkozóra jövő évfolyam koszorút tesz a táblára, megkoszorúzza vele a Ti neveteket is.

Nekem pedig az a kérés, mélyen tisztelt Tanári Kar, nem csak az én kérés, Bajtársaimé is, mindannyiunkké, hogy ne csak ilyenkor kapjanak friss virágot, hanem a tábla leleplezésekor fogadott szent kötelezettséghez híven, jusson oda koszorú máskor is. Jöjjön ide évente egyszer-kétszer az ifjúság egyetemesen,² tanáraik vezetésével, jöjjön ide e kis város képviselője, ha már az az átkos magyar közönség nem engedi. hogy annak polgárai zarándokoljanak minél nagyobb számmal e néma márványtáblához s hajtsák meg előttük a tisztelet zászlaját. Megérdemlik ők, hisz a legnagyobb hőseink. Az is a kérésünk, az ifjúságot, a jövő magyar generációt tanítsák, hogy tudja megbecsülni, tisztelni a hősök emlékét. Ha vasárnap délelőtt elindul az a kigyózó menet az ősi boltívek alatt a templom felé, talán leróhatja tiszteletét egy katonás fővetéssel azok emlékével szemben. Megérdemlik ők ezt, hisz mind hősök voltak, legdrágábbjukat, életüket adták hazájukért, mindannyiunk hazájáért, jövő boldogságunkért.

Mi pedig kedves osztálytársaim, akik nem tudtuk megbecsülni őket, míg közöttünk éltek, őrizzük meg emlékeiket szívünkbe zárva, tanuljuk meg tisztelni őket, mint holtakat, mint hősokeket.

Végezhetném is beszédem, de nem, még el nem hagyhatom, nem lenne nyugodt az ő álmuk ott kinn az idegen földben, ha azt nem tudják, hogy nem hagyjuk így, hogy nem nyugszunk, míg szeretett Alma Materünk szomszédságában cseh rablók tanyáznak, míg szeretett hazánk földjén csak egy rabló is él. Remélem, hogy így

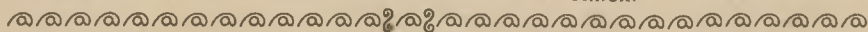
¹ Annyi elégtétellel tartozunk ezeknek az ifjaknak, hogy őket sem a boldogító eszmék szeretete vonta harcba, hanem az a kényszerhelyzet, hogy Újhely felett Pálházánál volt a betörő cseh katonaság. Szerk.

² Az ifjúság minden évben egyszer, okt. 6-án, eleget tesz e kegyeletnek is tett ez éven is, egyetemlegesen. Szerk.

lesz, hogy a magyarok Istene mellettünk lesz s ha Isten velünk, ki ellenünk. Az ő hősi sírjukat jelképező márványtábla előtt szálljon imánk, a magyar Hiszekegy, a magyarok Istenéhez:

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni, örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.

Amen.

Az Ifjúsági Közlöny hivatása.

A tízéves találkozó alkalmából hangzott el az a megállapítás s mintegy rosszalás, hogy az Ifjúsági Közlöny a tegnapi diákjaival úgyszólván semmit sem törődik, semmi kapcsolatot nem tart fenn. A megállapítás általában véve helyénvaló. Tény az, hogy a tegnapi pataki diákjai legnagyobb részben kívül esnek az Ifjúsági Közlönyön. Nagyon sokszor még az a kapcsolatuk is megszűnik, hogy mint hűséges olvasók, előfizetési díjaikat pontosan beküldenek. Vajjon ennek is az Ifjúsági Közlöny az oka?!

De lássuk a dolog érdemét!

Az Ifj. Közlönyt első szerkesztői azzal a céllal alapították, „hogy az itt történő nevezetesebb mozzanatokról való időnkinti szerény tudósításunk által egyrészt az ifjúságnak kedves örömet, másrészt azoknak, akik egykor az „Alma Mater“ gondjai alatt növekedtek, egy boldog visszaemlékezésű órát szerezzünk.“ A Közlöny tehát az ifjúságé elsősorban. Az ifjúság szellemi erőinek kibontakozását szolgálja. Másfelől azonban a Közlöny sohasem utasította vissza eddig sem azokat, akik írásaikkal, cikkeikkel, legjobb erőikkel felkeresték, akik a pataki diákléleknek innen kikerülve is hű tolmácsai tudtak s akartak is lenni.

Most a tömörülések idejét éljük. Konferenciák, kongresszusok gyűjtik szorosabb egységbe az embereket. Az egyén érvényesülése felett diadalra kezd jutni az egyetemes, a köz erő kifejtése. Az „egységben az erő“ elve mintha szemmel láthatólag tért foglalna.

Budapest pataki diákjai már megtalálták egymást!

Az összetartás érzése erőteljesebben tölti el az embereket, mint valaha. Legyen hát az Ifjúsági Közlöny az az összekötő kapocs, amely összefogja a tegnapi és a ma pataki diákjait! Amelyik ápolja a köztük fennálló közösséget. Legyen az az orgánus, amelyben megértik egymást a pataki diákok s beszélni tudnak egymáshoz!

Az Ifjúsági Közlöny készséggel vállalkozik e hivatására.

Mi fel fogunk keresni minden alkalmat, amikor kikerült pataki diákokkal találkozhatunk s szeretettel visszük el hozzájuk minden számban a mi életünket.

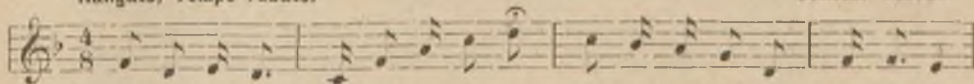
Tegnap pataki diákjai velünk tartotok-e?

Mikor a langy szellőcske vágyat...

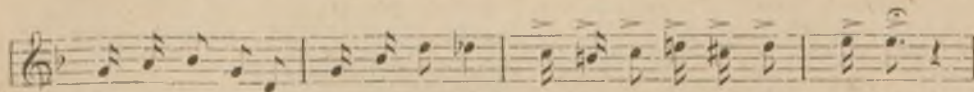
Reviczky Gyula.

Hallgató, Tempo rubato.

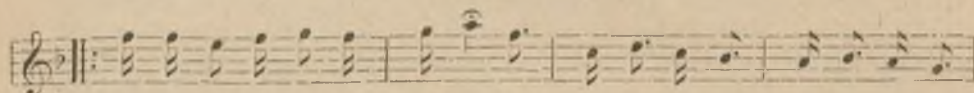
Császár József.

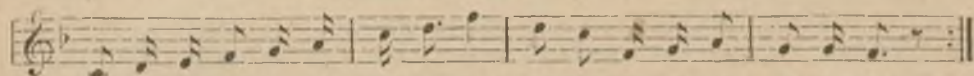
1. Mi-kor a langy szel-lőcs-ke vá-gyat Ós-ko-l szí-vünk-be sze-li-den,
2. Mi-kor a fény e-lől a pá-ra Mind szer-te fosz-lik, mesz-sze száll,

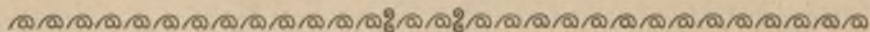
Mi-kor a bol-dog i-bo-lyács-kán Az el-ső pál-lan-gó pi-hen,
Mé-hecs-ke mé-zet és a cser-mely Ut-já-ba ró-zsá-kat ta-lál,

Mi-kor a fel-hő-höz szo-kott szem E-lő-ször lát de-rüs e-get,
Mi-kor min-den pere azt su-sog-ja, A to-va-tíjnt-nél szebb le-szek,

Sze-rel-mi hű-sé-get fo-gad-ni Ak-kor sze-ret-nék én ne-ked.
Sze-rel-mi hű-sé-get es-küd-ni Ak-kor sze-ret-nék én ne-ked.

Hazátlanok.

Eljött lassan a csendes alkonyat. A búcsúzó őszi nap még egyszer végigtekintett Kolozsvár utcáin, aztán leszállott a csillogó, aranyos ködfátyolba burkolt hegyek mögé, széjjelszóródó fénysávokat hagyva maga után, melyek közül egy lopva besurrant egy szamosmenti ház kitárt ablakán és misztikus, sárgás-lilafénnyel vonta be a szobában derengő alkonyati félhomályt.

Odabent hárman voltak. Három diák, lángszivű székely diákok. Sárrika, a szép feketeszemű hölcsészleány, az „aranszájú“ néhai Péter Mózes pap árvája, özvegy édes anyjának szemefénye, drága kincse, a zongora mellett ült. Sándor, az orvostanhallgató a zongorára támaszkodva álmodozó szemekkel nézett a cigarettájából felfelé szálló kékes füstkarikák után és Zsiga, az atlétatermetű, érceshangú theologus előttük állott összefont karokkal.

Ezelőtt egy héttel jöttek haza külföldi tanulmányújtokról, bejártak messze boldog, szabad országokat és ha valaha fájt nekik szét-tépett hazájuk mostoha sorsa, most százszorosan égette lelküket.

— Emlékszik rá Sárika, — szólt Sándor — mikor ott voltunk a tenger mellett s hűs szellő támadt kelet felől és amint elsuhant susogva fejük felett, maga azt mondta, hogy üzent a rab hazánk, üzentek Erdélyország rab hegyei, rab folyói. Emlékszik rá; úgy zokogtunk mindnyájan, hogy a szívünk majd megszakadt belé.

Sóhajtva hallgattak, aztán Zsiga szólalt meg: Én sokszor már a csüggedéshez voltam közel, de aztán Isten kegyelméből megláttam azt, hogy a magyar nemzetnek most Krisztus iskolájába járó örök diákokra van szüksége, akik oda tudják áldozni életüket lassú, emésztő, nehéz munkában; ha Trianon átka porig sújtja őket.

— De meglátom-e én valaha az ígért földjét, amelyért az életemet áldozom — sóhajtott fel Sándor csüggedten.

De Sárika mély meggyőződéssel felelte rá: Az az igazi hős, aki akkor is tovább küzd, ha biztos abban, hogy el kell buknia.

Megint Zsiga szólalt meg halk, fojtott, szenvedélyes hangon: Én már odaszántam egész életemet erre a nemzetépítő munkára és nyugodtan nézek elébe a jövődönnek, a magam sorsa egy pillanatilag sem aggaszt, csak ne látnám azokat a szegény magyar testvéreimet, akik nem tudnak hinni, remélni, akik fásúlt, dermedt lélekkel rohannak végzetük felé. Ilyenkor szeretném irtózatossá erővel kilendíteni sarkából a világot, — de aztán csak lehanyatlik a karom erőtellenül és nótába kezdek, hogy hadd fogja el fájó lelkemet a mámor.

Amíg beszélt, sáppadt arca szinte világitott a homályban, sötét haja homlokába omlott, fekete szeme tűzben égett és úgy állott ott összeszorított kezekkel, magyar lelke bánatának súlya alatt roskadozva.

Sárika a zongorához ült és egy mollba halkuló bús melódiával végigfutott keze a zongorán, aztán felzúgott a zongora hangján egyik bús-keserves nóta a másik után.

Zsiga énekelt egyszer szilaján, hangosan, aztán kezébe hajtott fejjel, halkán, csendesen, sírva.

Egyszer halkán kinyílt az ajtó, Péter Mózesné jött be és csendesen becsukta az ablakot.

Csukhatta már, hiába csukta, későn volt. Hiszen egy hét óta így volt ez minden este, így beszélgettek, így énekelgettek és mire ő bezárta a nyitott ablakot, már a szamosmenti utca minden ablakában hallgatták a nótát.

A szegény székelyek szeme könnyes lett belé, amíg hallgatták, de hallották azok a sötétesen idegenek is, akik, mint poroszlok, öröködnék a rab Erdély felett és féltik még a szellőtől is drága zsákmányukat.

*

Másnap, szép őszi délelőttön, mind a három diák hivatalos levelet kapott.

Idézés a prefektushoz.

A kapuban összetalálkoztak. Szóltalanul köszöntötték egymást, tudták, miért hívták őket ide.

Egy-kettőre letárgyalták az ügyöket, mint gyanus egyéneknek, rég be volt a nevük jegyezve a „fekete könyv“-be és most meghoz-

ták az ítéletet: huszonnégy órán belül örökre el kell hagyniok Erdély területét.

Másnap, mikor ismét alkonyodott, vonat indult Kolozsvárról és vitte a három száműzött, bújdosó diákokat.

Egy hegy a másik után maradt el, ők nézték mindegyiket hogy belevéssék a lelkökbe örökre, hiszen ki tudja, hogy látják-e még valaha szép Erdélyországot.

Zsiga halkán egy nótát dudolgatott, régi bújdosók régi bús nótáját:

„Alkonyodik, sötétülnek az egek,
Nincs pihenőm, lenyugtatni fejemet.
Messez maradt, mögöttem van, a haza;
Gondviselő édes anyám, látlak-e még,
Látlak-e még valaha?”

Sárika könnyes szemmel ismételte utána:

... Gondviselő édes anyám, látlak-e még,
Látlak-e még valaha...”

A vonat száguldott egyre gyorsabban és vitte a szegény hazátlan, bújdosó székely diákokat, vitte a nagy világba...

Szabó Irén.

~~~~~

A szívem!

Irta: Novák József dr.

A szívem egy bezárt nagy sötét kripta
És nincs már semmi vágya, semmi titka,
Pislogó emlékmécs a lelkemben ég,
Olaja könny, a fénye árny, setét.
Az utolsó követ ki rávetette,
Ki minden vágyam, álmom eltemette,
Ki letarolt róla minden virágot:
A Bánat volt, s aztán szívemre hágott.
S ott ül a szívemen szirtlé fagyottan,
Dermesztő hideg és éjfél van ottan.
Vijjogó fájdalom, denevér szálldos,
S a lelkem a mécsre olajat áldoz.
Vágyak, álmok titkok pihennek ott,
Kripta szívem hallgat, a szívem halott.
Pislogó emlékmécs a lelkemben ég,
Nem derül sehonnan és setét az ég.
Vágyak, álmok, titkok csak pihenjetelek,
Lelkem is megpihen, a lelkem beteg,
Mert szívem egy bezárt nagy sötét kripta
És van még egy vágya és ez a titka.

*Bízni az emberi erényben, az erények legnemesbjei közé tartozni.
Kölcsey.*

Lászlófalvi Eördögh Dezső.

Szomorú hírt közlök a Közlöny kedves olvasóival, meghalt *lászlófalvi Eördögh Dezső* debreceni IV. theológus, fábiánházai ref. s lelkész.

A szabolcsi ifjúság soraiból ismét életet kért a halál, ismét virágot szedett az — Elmúlás . . .

Eördögh Dezső a debreceni theológia büszkesége volt s a Theológus Szövetség újságjának, a *Közlöny*-nek is munkatársa és erőssége. A szumir-kérdésről is itt jelentek meg dolgozatai, különben e kérdés tárgyalását élete főművének szánta.

Jó fiú volt, kedves barát, hű bajtárs, álmoknak, terveknek, szerelemnek és munkának élő komoly fiú . . . Most elment oda, hol oly csendes és boldog a pihenés — Krisztusban.

*

Temetése impozáns részvét mellett ment végbe. *Csikesz Sándor* debreceni egyetemi tanár is megjelent temetésén. Nagyszámú barátai és kollégái, osztálytársai testületileg kísérték ki. A sírnál meghatóan szép beszédben *Tukacs György* debreceni szenior búcsúztatta el, míg az osztálytársak nevében *Deák Jenő* mondott utolsó „Isten hozzád“-ot. A temetési szertartást egyébként *Dr. Bartók Jenő* nyiregyházi lelkész végezte. Eördögh Dezső — kit Patakon is sokan ismertek — elment, viruljon sírján ez az igazi emlékezés koszorú gyanánt . . .

Radvanyi Sándor.

~~~~~

Emlékezem.

Gyűjtsatok mécsset, fekete fáklyákat,
 Gyűjtsatok lángra a hamut,
 Az idő álmát verjétek fel ismét,
 Mert megint előttünk van egy nagy út . . .
 Sorsunk viharfáján gyertyák pislákolnak,
 Alája borúlva összeteszem kezem,
 Nékem a sors örök árnyékfa lett,
 Hollók viaskodnak fejem felett,
 Megtörve, búsan emlékezem . . .

Uram! — mért hagytad el! — jajszívű népem?
 Mért sepri az átok, bosszú és vád?
 Kábít az élet felejtő mámore,
 Földünk is issza ó-borát.
 Huhogva hajrázik a nótás céda nép,
 Júdásért, Péterért . . . elhagyja Krisztusom . . .
 Ezért volt minden harc meddő álom,
 Ezért veszett el a tizenhárom.
 Most is . . . osztoznak a konchúson . . .

Uram! — mért hagytad el, jajszívű népem,
 Miért lett sorsunk a kínos bosszú?
 Mért fúrja jajszívünk oly örjítően
 Tegnapon, még ma is a szű?
 Miért jár közöttünk tébolyútt kacajnak
 Útszéli dal gyanánt a végzet és romlás,
 Véreztünk százszor . . . mulattunk egyszer,
 Nótás szívünkön aludt a fegyver,
 Mégis . . . letört az összeomlás . . .

Jaj! meddig tart még e tespedt éjszaka,
 Oh meddig tűr még a tizenhárom?
 Felvirrad reánk a vérszagú reggel,
 Kihajt a liliom álom?
 Csillagok honából előtör a zápor,
 Ha lelkünk mélyéből elindul a bánat.
 Magyar hazámban lesz tavaszmulás,
 Madárkacagás és virághullás.
 Megérem még! . . . szabad hazámat.

Gyújtsatok mécset . . . fekete fáklyákat,
 Gyújtsatok lángra a hamút,
 Az idő álmát verjétek fel ismét,
 Mert megint előttünk van egy nagy út . . .
 Sorsunk viharfáján gyertyák pislákolnak,
 Alája borúlva összeteszem kezem,
 Nékem a sors örök árnyékfa lett,
 Hollók viaskodnak fejem felett.
 S megtörve, búsan emlékezem . . .

Császár József.

*Az életben nem az a lényeges, hogy ki gondolkozik és akar,
 hanem az, hogy mit gondol és akar.*

Makkai.

40 éves találkozó

volt főiskolánkban szept. 28-án, mely szépségénél fogva megérdemli, jelentőségénél fogva pedig megköveteli, hogy vele e helyen is foglalkozzunk. Összejöttek azok, kik ezelőtt 40 évvel tették le első lelkész-képesítő vizsgájukat, számszerint 9-en. A társadalomban, a közéletben valamennyien jelentékeny pozíciót töltenek be s arról a magaslatról, melyet az élet hosszú küzdelmes harcában vívtak ki maguknak, sugároztatják, ragyogtatják azt a dicsőséges ideált, azt a fenséges eszményt, melyet itt zártak lelkükbe. Agg Simeonok már valamennyien, de aki látta ezt a gyönyörű találkozót, az meggyőződhetett, hogy ha behamvazta is őket az idők szele, vihara, a hamú alatt szent tűz parázslík s azért jöttek most is ide, hogy ezt a tüzet még egyszer fellobbantásák, hogy amíg az Isten kegyelme napjaikhoz napokat told, mindaddig dicsőséget szerezzenek egyházuknak, hazájuknak s ennek az öreg alma maternek.

Meglátogatták volt gimnáziumi tanárukat: Maklári Papp Miklóst, egykori theol. tanárukat: Radácsi Györgyöt s mélységes szeretettel hódoltak agg professzoruk előtt, aki olyan gazdag s Istentől megáldott munkában öregedett meg s akit az Isten kegyelme mintaképül tartogat itt számunkra. Elzarándokoltak a temetőbe, kegyeletes szavakkal emlékeztek meg elhunyt tanáraikról s a nekik oly drága sírokat koszorúkkal ékesítették. Bejárták a várost, megtekintették a könyvtárat, múzeumot s az emlékek avarjában keresgették ittlefejtett ifjú éveiket.

A találkozó legszebb aktusa volt az az ünnepély, mely a tanács-teremben folyt le a theologus ifjúság jelenlétében. Eneklés, imádkozás után Dr. Rácz Lajos theol. igazgató tartott alkalmi beszédet s negyven év reflexiói költői szárnyakkal repültek a kitérült lelkekbe. Olyan jól esett hallani, hogy ha sok dolog megváltozott is: „Hitünk ma is oly szilárd, hazaszeretetünk ma is oly erős, sőt talán az elesett, porba hullott haza iránt még erősebb; az eszményekért, a szép, jó és igaz eszméiért megtört testben is régi tűzzel tudunk hevülni. Aztán itt van a főiskola és egykori tanáraink iránt soha ki nem hülő szeretetünk, hálánk, nagyrabecsü ésünk s ilyen változatlan egymás iránti meleg barátságunk, szeretetünk. S a mai napon épen azért gyülekeztünk össze e szent helyen, hogy e főiskolához s egymáshoz való szeretetünkről, eszményeinkhez való törhetetlen ragaszkodásunkról itt újra bizonyosságot tegyünk.“ Ezután S. Szabó József debreceni gimn. igazgató beszélt e főiskolának dicsőséges, áldásos munkájáról, majd Bodnár István adta elő az alma mater szeretete által inspirált költeményeit.

Ma, amikor annyian lesznek hűtlenek eszményeikhez, amikor annyi nemes eszményt sárba tipornak, olyan jól esett látni, hogy vannak még, akiket egy élet mostohasága sem tud megtántorítani, sőt minél többet kell eszményeikért szenvedni, küzdeni, annál drágább lesz számukra s ezek: pataki öreg diákok.

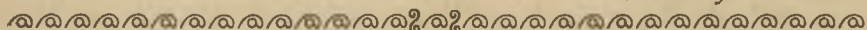
Őszi elégia.

*Még nyilanak kertemben a virágok,
Az őszi rózsák . . . a petuniák . . .
Szivem virágos, miként kikeletkor,
. . . a Nap hullajtja arany sugarát.*

*De életem már keresztet viszen . . .
Nincsen öröme ifjú életemnek,
A koszorúk is másoknak teremnek,
Kis senkiknek, oh ezért fáj szivem.*

*Csak előre hát, föl a törtetőkkel,
Az ősz aranyló bája messze int . . .
A szemem is csak előre tekint;
. . . Hisz' úgyis elmegyek az elmenőkkel!*

Radványi Sándor.

Diákadomák.

Cicerót fordítanak a VI. osztályban:
„Muta iam istam mentem“ (változtasd meg azt az érzelmet) — olvassa a megszorúlt, készületlen diák, de sehogysem tud megbirkózni vele. Nagy izzadságcseppek jelennek meg homlokán s végül így kombinál:

Mutasd . . . már . . . azt a . . . mentét . . .

* *
* *

Az okt. 6.-i gyászos érzelmek feküdtek rá a harmadév ifjú poétájára, melynek hatása alatt fakadtak fel e fájdalmas sorok:

Ezerkilencszáztizennégyben
Nagy gyász érte nemzetünket.
Meggyilkolták mélyen tisztelt
Trónörökösünket
És becses nejét.
Oh Serajevó!

* *
* *

Az egyleti élet is megtermette a maga humorát. Az egyik egylet pénztárnoka, miután szigorúan figyelmeztette a tagokat a hirdető-táblán, hogy adósságra játszani nem szabad, e vészteljes szavakkal folytatta figyelmeztetését:

— *Fizetni csak nekem kell!*

* *
* *

A tanácsterem komoly falai közé bevonultak a még komolyabb írásbelizők. Az ajtó nyitva maradt, még valakire vártak.

Magas, hetyke lépésű ifjú tart arra. Ha már nyitva az ajtó, megreszkirozza a fél szemét. Behajló alakját ijedten kapja vissza, a rektorprofesszor hajlik ki az ajtón utána s küldi az ifjú felé változhatatlan nyugalommal a komoly szavakat:

— *Még korán tetszett érdeklődni.*

* * *

Jól öltözött leánnyal kerül össze a diák diák-elsőn. Ismerkedés nélkül megindul a beszéd:

— Én olyan *pezzimista* vagyok, hogy minden dolgom balul üt ki — szomorkodott a leány.

— Én meg olyan *optimista* vagyok, hogy mindig ily kedves utársaim akadnak — válaszolta a találékony diák.

~~~~~

Irodalom és kritika.

Balázs Győző: Virágok — Álmodok. Miskolc 1926. 73 oldal.

Örömmel üdvözljük Balázs Győzőt legújabb verseskönyvének megjelenése alkalmával.

Ő itt is a lélek, az ifjú lélek költője marad, épúgy, mint a „Lelkem hárfáján“ c. kötetében. Távoll áll tőle minden anyagiasság, minden, ami a testre emlékeztet. Ő maga mondja, hogy sohasem volt a vér költője; minden sora egy átkristályosult, megfinomodott örökifjú-lélek álmodozása. Szerelme egy érzéki vágyak nélküli álmovilág, Ezeregyéjszakák lélekzsongató meséje.

„Csókot nem kérek, én nem csókolok,
Az én szerelemem egy álmovilág.“

Titkos sejtéssel mindig ott lebeg előtte az enyészet, az elmúlás gondolata; de ennek az enyészetnek nincs hullaszaga; myrtus-koszorús menyasszony-temetés ez, mely nem ér véget a „circum dederunt“-tal; ez a halál egy szent, nagy önmaga-átadás kívánása az örök életre.

A költő szereti a természetet s épenúgy rácsókolja lelke-szeretetéét az első hóvirágra, mint a gesztenyefák kipattogzó barna rügyeire s amilyen öröm fogja el az első fecske érkezésekor, époly megszentelt fájdalommal hullatja könnyeit a sárguló, őszi falevélre.

A temetőkertjáró, méla-vágyak után epedő sorok között néhol felcsillan a diáklélek aranyos derűje is. Majd elibénk tárulnak egy egész nótacikluson keresztül a Szinvapart gesztenyeóriásai, az öreg iskola fénylő ablakai, az első diákbál lázas izgalmái, a szép miskolci lányok . . .

Bizony, piszkos annak a Szinvának a vize és mégis-mégis úgy szeretném belé hullatni néha az emlékezés édes-bús könnyeit.

P. L.

Baja Mihály: Óh szép ifjúságom. Költemények. Békéscsaba 1926. 8r. 161. o.

Baja Mihály eddigi 24 éves költői múltja is mutatja azt, amit a kötetének első versében kifejez: ezer húr van a lelkében. Sok a mondanivalója, mindenre van éneke. Ebben a kötetben, mint a címe is mutatja, ifjúsága mesélő húrja szólal meg. A kötet hat ciklusra oszlik. Elsőnek címe került a kötetnek is homlokára: Óh szép ifjúságom. Az emlékezés kedves, meleg hangja énekelte meg vele a rég letűnt időket, a diákélet kedves emlékeit, Csokonait, a minden diákok bálványát s az örök szerelem vágyódását. Ifjúságából még maradt egy-két levél az ágon, egy-két illatozó virág s ezek teszik sajátos kedvessé az ifjúság éneklését.

Második fejezetében édes hazája, Magyarország iránti szeretete talál hangot, ami sírvavigadásra készíteti a szerzőt, már akár a tengeren túlról, akár idehazúlról. Ebben a fejezetben találjuk a pataki Tompa szobor előtt szavalt költeményét is. Egy külön ciklus szól egyetlen barátjának a Nagyerdőnek. Feltétlenül megkapó itt is a természet rajongó szeretete, amelyben minden sebére vigasztalást talál a nagyerdei árnyak alatt.

„Falusi királyság“ ában kedves idilli versekkel találkozunk. E ciklus az előző nagyerdeivel együtt képezi a kötet szívét és legszebb darabjait foglalja magába.

„Nóta kell hozzá“ fejezetéből több megzenésítve vált közkedvelté, pl. Galamb játszik a párjával.

Vallásos versei képezik kötetének utolsó részét Zsoltáros könyvemből cím alatt. Tiszta kálvinista hit ömlik ezekben művészi formákba.

Baja Mihály költeményei mindenütt hiven mutatják a Szerző nyugodt tiszta érzésvilágát, józan világos életfelfogását s kifejezésükben is ennek adnak hangot. A magyar földnek, a természetnek s a szépnek szeretete válik költeménnyé a művész lelkében. A mű tartalmához méltó díszes, izléses kiállítása is.

—n.

~~~~~

Hirek.

Okt 6-i ünnepélyek. A főiskola okt. 6-i ünnepségét a szokásoknak megfelelőleg az ifjúság rendezte. Reggel 8 órakor templomi istentiszteletre vonult az ifjúság, ahol Benke Kálmán szenior imádkozott. D. u. 3 órakor kezdődött a hazafias ünnepély az imateremben a következő műsorral: 1. Hiszekegy. A Főiskolai Énekkartól. 2. Benke Kálmán főiskolai

szenior ünnepi beszéde. 3. Bús magyarok imádkoznak. A Főiskolai Énekkartól. 4. Vértanúk ünnepén. Irtá és szavalta: Mauks László hh. (E számunkban hozzuk.) 5. Nvitray Béla hh. énekszólója. 6. Misley József VIII. o. t. szaválata. 7. Himnusz. Az ünnepély a diákhősök emléktáblájánál folytatódott, ahol a Főiskolai Kórus énekelt (Nyugosznak ők),

Horkay László kegyeletes szavak után megkoszorúzta az emléktáblát s a Kórus zárta az ünnepélyt (Nem, nem, soha, Szózat.) — Ezenkívül a Theol. Egylet f. hó 9-én kirándulás keretében ezzel a műsorral emlékezett okt. 6-áról: 1. 100. dics. 1. v. 2. Horkay László imádkozott. 3. Béky Zoltán bibliát magyarázott. 4. Mauks László szavalta Benke Tibor: Nótát c. költeményét. 5. Karászi Dezső ifj. elnök mondott emlékbeszédet. 6. Gergely János szavalata. 7. 37. dics. 1. vers. — Az Erdélyi Önképzőkör és az I. Rákóczi György-Egyesület f. hó 10-én tartott díszgyűlést: 1. Himnusz. 2. Megnyitó beszéd Harsányi László önképzőköri elnöktől. 3. Képes Géza szavalta alkalmi ódáját. 4. Emlékbeszédet tartott Horkay Barna, az I. Rákóczi György-Egyesület elnöke. 5. Bethoven gyászindulója az önképzőköri zenekartól. 6. Vértanúk ünnepén. Szavalta Misley József. 7. Felolvasást tartott Hidy Ferenc. 8. Magyar dalokat játszott az önképzőköri zenekar. 9. Szózat.

Haláleset. Szept. 20 án szomorú temetésen volt a Kórus, a szomorú véget ért peremartoni Nagy Pál szolg. kiv. főhadnagy temetésén, aki váratlanul költözött el körünkből. Gyászszertartásban Forgács Gyula lelkész részítette. A sírnál pedig Novák Sándor főgimn. tanár, tartalékos százados mondott neki Isten hozzádot a sárospataki bajtársak nevében. Áldott legyen emlékezete!

Szabó Zoltán h. theol. tanár szept. 29-én tartotta bemutatkozó előadását az egész theol. ifjúság előtt a theol. kar jelenlétében. Miután dr. Rácz Lajos rektor-professzor bemutatta elismerő sza-

vak kíséretében az ifjúságnak, az ifjú professzor beszélt kedves közvetlenséggel, melegséggel a theol. élet legnagyobb szükségleteiről. Hangsúlyozta az új lelkésznevezések számára, mint nélkülözhetetlen kritériumokat, a belső elhívás érzését, a biblia lelkiismeretes, építő tanulmányozását, a filozófiai és tudományos készség lehető magas fokát. — Miért kérünk számára Istentől szép és nemes terveinek, reményeinek megvalósítására.

Lelkészcseréltetés. Bridgeportban a Pine streeti ref. egyház Urbán Józsefet választotta meg lelkészévé. Felelősségteljes állásában Isten áldását kérjük munkásságára.

A második leányhallgató is beköszöntött október 1-én theológiánkra: Szabó Irénke III. é. hh., aki a theol. alapvizsgálatot Debrecenben tette le jó eredménnyel. Szívesen köszöntjük körünkben s ismerve munkakedvét s szervező készségét, reménykedv s nézünk munkássága elé.

Lelkészképesítő vizsgák. Az első lelkészképesítő vizsga szeptember 21—22. napjaiban volt. A nyolc jelentkező közül jeles lett 4 (Benke Kálmán, Erdélyi Zoltán, Janka Géza, Nagy József), jós 2, elégséges 2. Az új szolgákat dr. Révész Kálmán püspök exmittálta 22-én este a theol. ifjúság s néhány hozzátartozó jelenlétében. A távozók nevében Erdélyi Zoltán intézett közvetlen búcsúszavakat a főiskolához s a theol. karhoz. — A második lelkészképesítő vizsga szept. 22—24 napjaiban ment végbe. A 12 jelentkező közül jeles lett 4 (Horváth József, Nagy Sándor Béla, Szabó Zoltán, Zsiros József), jós 3, elégséges 5. Hűek voltak a kevesen, többre bizatnak

ezután. Az Úr várja jó pásztorainak pásztorokodását!

A harmadik alapvizsga szept. 29—30-án ment végbe 4 résztvevővel, kik közül jós lett 1 (B. Nagy Lajos), elégséges 1, egyből javítóra utasított 1 s az alapvizsga megisméltésére utasított 1 hallgató.

A ker. hittant az első félévben Forgács Gyula ref. lelkész, theol. magántanár fogja előadni a gyöngélkedő Mátyás Ernő professzor helyett, ki heves és tartós influenza miatt tárgyainak előadását is csak a szüreti vakáció után kezdheti meg.

A Kórus introitusa f. hó 4-én kedves ismerkedési estéje volt a theol. ifjúságnak. Ez ősrégi szokás egyre inkább veszt régi zabolatlanságából s válik meghitt, baráti szívek bizalmas találkozásává, a „gólyákkal“ való összebáratkozás eszközlőjévé.

A szüreti vakáció f. hó 18-án d. e. 10 órakor kezdődik s 25-én estig tart. Így megsemmisült a mendurszívek reménykedése, hogy az év eleji korai kezdést hosszabb szüreti vakáció fogja kiegyenlíteni. De a menduron nem lehet kifogni: most már reménykedik karácsonyra: s előtte, mint boldog valóság, dereng a karácsonyi 3 hetes vakáció!

Kirándulás. F. hó 9-én az egész főiskola ifjúsága napos kirándulásban vett részt tanári vezetéssel. A theologusok a Cifra-kútnál, a gimnazisták pedig a Bonckútnál deleltek ropogó tűz mellett szalonnasütéssel.

A tanítóképző átvételének kérdése még mindig vajúdik. Szept. 9-én tartott gyűlést Sárospatakon az erre kiküldött bizottság, amelyen a megállapított szövegű és rovatú kérdőíveket megküldötték az egyházakhoz kitöltés végett. Ha ez megtörténik, végre dönteni fog már ebben az égető ügyben az egyházkerületi közgyűlés.

A Turul Bajtárs-Szövetség küldetésében f. hó 10-én négy bajtárs: Bócsy Gyula építész, Szabó Béla mérnök, Poppé Ferenc jh., Kolos Ferenc jh. látogatta meg theologiánkat, hogy a theologusokat is tömörítsék a Bajtársi Szövetségbe. Velük folytatott komoly megbeszélések után a kérdés végleges döntése a legközelebbi theol. egyleti gyűlésig odázódott el.

Adomány. Erdélyi András lasztóci ref. lelkész Maklár Papp Miklós útján a Közlönynek 20.000 koronát adományozott. Ezen az úton is köszönettel nyugtázzuk.

Előfizetéseiket beküldötték: Dr. Piskóthy Ferenc (Bpest) 100.000, br. Vay Elemér (Sajókazinc), Bethlen Gábor-Kör (Miskolc) 40-40000, Lánczy József (Csaroda), Szádvary József (Abaujszántó) 25—25000, Kocsis Endre (Szerencs) 20.000 kor. Sárospatakról: Csicsery József 40.000, Maklár Papp Miklós 30.000, vitéz Kiss Pál 20.000 K.

Szerkesztői üzenetek.

dr. H. K. G. Belsőbölcs. A kéziratot megkaptuk. Jövő számunkban az ismer-
tetéssel együtt jönni fog.

Zs. J. Putnok. A gyors segílyt köszönjük. Irásaidat is várjuk. Üdv.

„Féljétek és dicsőítsétek az Istent!”

Jel. 14., 7.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Főző László IV. é. lh.

Fodrász-

és borbélymunkák

Sárospatak,
a Patikaközzel szemben.

legpontosabban eszközöltetnek

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Czeisler Izidor
divatáruháza
Sárospatak

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-
harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők,
katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kö-
töttárak, illatszert, pipere, férfi- és női
fehérneműk.

Neumann Mór

Állandó raktár:

férfi-, női- és gyermekharisnyák,
zoknik, sapka, kalap, ernyők,
csipkék, rövid- és kötöttárak,

illatszert, pipere,

férfi és női fehérneműk.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Csicsery József
cserépkályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénnvármegyében
a legrégebb és legnagyobb.
Alapított 1802-ben.

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolinból a legújabb modern stil-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöltetnek.

Kályhámért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörtség szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

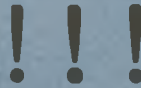
Kitüntelve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

Kossuth Lajos-ucca, 29 ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van, csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA

SÁROSPATAK,

(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltetnek.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!

